visse betingelser og til at kræve ændringer i den anmeldte aftale. Disse ændringer kan ikke blot være ophævelse af visse bestemmelser, men også et supplement til eller en udvidelse af den omhandlede aftale.

3. Kommissionen skal inden for rammerne af den kontrol, som den ifølge traktaten og forordning nr. 17 skal føre på konkurrenceområdet, kunne træffe sikrende foranstaltninger i det omfang, disse findes uomgængelige for at undgå, at den efterfølgende beslutning mister sin virkning. Det er dog nødvendigt, at disse foreløbige forholdsregler kun bliver truffet i tilfælde, hvor der godtgøres at foreligge uopsættelighed, for at hindre en situation, som vil kunne medføre et alvorligt, uopretteligt tab for den part, som kræver dem bragt i anvendelse, eller en situation, som af almene hensyn ikke kan tolereres. Forholdsreglerne bør være af foreløbig og sikrende karakter og bør begrænses til, hvad der er nødvendigt i den givne situation.

I de forenede sager

229/82 R

FORD WERKE AG, Ottoplatz 2, 5000 Köln 21, Forbundsrepublikken Tyskland, ved advokat P. Sambuc, advokatfirmaet Boden, Oppenhoff & Schneider, Burgmauer 10, 5000 Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J.-C. Wolter, 2, rue Goethe,

og

228/82 R

FORD OF EUROPE INCORPORATED, 100 West 10th Street, Wilmington, County of Newcastle, Delaware, Amerikas Forenede Stater, ved advokaterne Jeremy Lever Q.C. og Christopher Vajda, begge Gray's Inn, der møder for P. G. H. Collins, solicitorfirmaet Lovell, White & King, 21, Holborn Viaduct, London EC1A 2DY, og 44, avenue des Arts, postbox 2, 1040 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J.-C. Wolter, 2, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, 200, rue de la Loi, 1040 Bruxelles, Belgien, ved juridisk konsulent John Temple Lang, og med

valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg.

sagsøgt,

støttet af

BUREAU EUROPÉEN DES UNIONS DE CONSOMMATEURS (BEUC), (samarbejdsorganisationen for de europæiske forbrugerorganisationer) en international organisation, oprettet ved den belgiske kongelige anordning af 6. marts 1981, 29, rue Royale, 1040 Bruxelles, ved solicitor Stanley A. Crossick, 34, avenue de la Renaissance, postbox 12, 1040 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34 b, rue Philippe-II,

intervenient,

angående to begæringer, jfr. EØF-traktatens artikel 185, om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 18 august 1982 (IV/30.696 — salgssystem for Ford Werke AG — foreløbig forholdsregel),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

I — Sagsfremstilling

Selskabet Ford of Europe Inc., som er en del af Ford-koncernen, koordinerer de økonomiske aktiviteter mellem de europæiske selskaber, som udgør koncernen. Et af disse selskaber, Ford Werke AG (herefter benævnt Ford AG), fremstiller biler, hvoraf nogle bliver solgt på markedet i Forbundsrepublikken, mens andre bliver eksporteret, bl.a. til visse medlemsstater, hvor de bliver solgt af andre virksomheder inden for koncernen.

Med henblik på gennemførelsen af selskabets salgsprogram på det tyske marked har Ford AG indført et selektivt distributionssystem i form af en »Haupthändler-Vertrag«, som binder selskabet til dets tyske forhandlere. Denne aftale blev anmeldt til Kommissionen den 14. maj 1976 i medfør af artikel 4 i Rådets forordning nr. 17 af 6. juni 1962 med henblik på at opnå en negativattest i henhold til artikel 2 i forordning nr. 17 eller, subsidiært, en fritagelse i henhold til EØF-traktatens artikel 85, stk. 3.

Trods de kontakter, der siden dette tidspunkt er etableret mellem Ford AG og Kommissionen, havde sidstnævnte i maj 1982 endnu ikke truffet en formel afgørelse med hensyn til aftalen. For aftalens vedkommende var der altså ikke meddelt nogen individuel fritagelse efter artikel 6 i forordning nr. 17, men der var heller ikke truffet afgørelse om, at det anmeldte salgssystem indebar en overtrædelse af artikel 85, stk. 1, eller, hvis dette var tilfældet, at systemet ikke kunne fritages i henhold til artikel 85, stk. 3.

Endvidere producerer Ford AG højrestyrede køretøjer, som sælges direkte til Ford Motor Company Ltd (Ford Britain) og Henry Ford and Son Ltd (Ford Ireland) med henblik på afsætning i Det forenede Kongerige og Irland. Ford AG's salg til Ford Britain udgør en betydelig del af selskabets produktion (mellem 43,7 % og 63,1 % af alle de vogne, der blev solgt i årene 1979-1981).

Indtil den 1. maj 1982 blev der ligeledes solgt et vist antal højrestyrede vogne i Forbundsrepublikken — nogle med britiske specifikationer og andre med tyske specifikationer. Efterspørgslen i Tyskland efter højrestyrede vogne, der var begrænset indtil 1979, er steget kraftigt, fordi priserne på det tyske marked — til dels som følge af valutabevægelser og i modsætning til tidligere — er blevet betydeligt lavere end priserne på det engelske marked.

Ford AG og Kommissionen giver forskellige beskrivelser af salgsbetingelser og distributionskanaler for afsætningen af højrestyrede køretøjer i Forbundsrepublikken. Ifølge *Ford AG* er disse vogne aldrig indgået i salgsprogrammet for det tyske hjemmemarked. De blev leveret enten inden for rammerne af »Visit Europe«-planen, oftest direkte til forbrugerne og undtagelsesvis med en tysk forhandler som mellemled med provision, eller på bestilling af tyske forhandlere inden for rammerne af bestillingssystemet for specialkøretøjer, der vedrører vogne, som ikke indgår i salgsprogrammet, men som sælges efter en Haupthändler-Vertrag, når selskabet er i stand til at efterkomme ordrerne. Efter de forklaringer, der er afgivet under retsmødet, ser det ud til at »Visit Europe«-planen for en stor del vedrører højrestyrede køretøjer med britiske specifikationer, mens bestillingssystemet for specialkøretøjer næsten udelukkende vedrører højrestyrede køretøjer med tyske specifikationer.

Ifølge *Kommissionen* er disse køretøjer derimod normale seriefremstillede køretøjer (normale Serienausführungen) i henhold til Haupthändler-Vertrag; de er blevet afsat inden for rammerne af det distributionssystem, som er anmeldt til Kommissionen. Kommissionen har dog under retsmødet præciseret sin stilling, idet den har anerkendt, at højrestyrede køretøjer med britiske specifikationer faldt uden for salgsprogrammet for Tyskland. Kommissionen har dog fastholdt sit standpunkt for så vidt angår højrestyrede køretøjer med tyske specifikationer.

I en rundskrivelse af 27. april 1982 meddelte Ford AG de tyske forhandlere, at selskabet efter den 1. maj 1982 ikke længere ville acceptere de ordrer på højrestyrede køretøjer, som forhandlerne måtte indgive, og at »Visit Europe«-planen kun ville blive opretholdt for venstrestyrede køretøjer. For fremtiden skulle ordrer på højrestyrede køretøjer til turister, diplomater og forretningsrej-

sende sendes til Ford Personal Import and Export Ltd, London.

Efter rundskrivelsen af 27. april 1982 og efter at have gennemført undersøgelser hos Ford AG den 13. og 14. maj 1982 besluttede Kommissionen den 2. juli 1982 »at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 85« i en meddelse af klagepunkter, der blev sendt til Ford AG. Efter den 23. juli 1982 at have hørt parterne i medfør af artikel 19, stk. 1 og 2, i forordning nr. 17 vedtog Kommissionen den 18. august 1982 beslutning IV/30.696 med titlen »Salgssystem for Ford Werke AG — foreløbig forholdsregel«. Denne beslutning blev meddelt Ford AG den 27. august 1982.

Ifølge beslutningens artikel 1 skal Ford AG trække sin rundskrivelse tilbage. Ifølge samme bestemmelse skal selskabet over for de tyske Ford-forhandlere erklære, at højrestyrede køretøjer stadig indgår i dets aftalemæssige leveringsprogram, og i fremtiden undlade at træffe foranstaltninger, som har samme virkning som rundskrivelsen. Beslutningen trådte i kraft 10 dage fra meddelelsen og er ifølge artikel 3 gyldig, indtil der træffes en beslutning, som afslutter proceduren. Ifølge beslutningens artikel 2 pålægges der Ford AG en tvangsbøde på 1 000 ECU for hver dags forsinkelse med gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 1.

I grundene til beslutningen anføres det, at der er tale om en foreløbig og midlertidig forholdsregel, som ikke foregriber den beslutning, der skal træffes for at bringe overtrædelsen til ophør i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 17. Beslutningen er begrundet i, at det er højst sandsynligt, at den nævnte Haupthändler-Vertrag er uforenelig med forbudet i artikel 85, stk. 1, og at den på grund af det foreskrevne i rundskrivelsen af 27. april 1982 ikke vil kunne fritages i henhold til artikel 85, stk. 3. Det fremhæves, at beslutningen, således som det allerede fremgik af meddelelsen af klagepunkterne, er udtryk for en analog anvendelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 17.

Ved stævninger registreret på Domstolens justitskontor den 3. september 1982 har Ford of Europe Inc. og Ford AG (herefter benævnt sagsøgerne) anlagt to sager, begge med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 18. august 1982. I to særskilte dokumenter, der er registreret på Domstolens justitskontor samme dag, har sagsøgerne i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og procesreglementets artikel 83, stk. 1, indgivet begæringer om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning.

Ved kendelse af 6. september 1982 i sag 229/82 R har Domstolens præsident i medfør af procesreglementets artikel 84, stk. 2, udsat gennemførelsen af artikel 1 og 2 i den omtvistede beslutning, indtil der afsiges endelig kendelse vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler i sag 229/82 R.

II — Skriftveksling

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande i hovedsagerne:

a) lovligheden af beslutningen prøves i medfør af traktatens artikel 173;

b) beslutningen erklæres for ugyldig i medfør af traktatens artikel 174;

c) Kommissionen tilpligtes i medfør af traktatens artikel 176 at træffe de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger;

d) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger;

e) eventuelt bringes yderligere eller andre retsmidler, som Domstolen måtte finde passende, i anvendelse.

I begæringerne om foreløbige forholdsregler har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

a) (i) gennemførelsen af beslutningen i sag IV/30.696 udsættes, indtil der foreligger dom i hovedsagerne, eller indtil Domstolen træffer anden afgørelse, og således, at udsættelsen får virkning fra det tidspunkt, hvor beslutningen blev meddelt Ford AG;

(ii) hvis Domstolen skønner, at en vis frist er nødvendig til prøvelsen af denne begæring, udsættes beslutningen i sag IV/30.696, i al fald indtil der foreligger en endelig afgørelse vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler, eller indtil Domstolen træffer anden afgørelse;

b) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger;

c) eventuelt bringes yderligere eller andre retsmidler, som Domstolen måtte finde passende, i anvendelse.

I et dokument, der er registreret på Domstolens justitskontor den 17. september 1982, har sagsøgte taget til genmæle mod begæringerne om udsættelse af gennemførelsen ved at nedlægge påstand om, at begæringerne ikke tages til følge, og at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Til støtte for begæringerne om foreløbige forholdsregler har *sagsøgerne* gjort gældende, at den foreløbige forholdsregel, der indgår i den omtvistede beslutning, er af helt ny karakter, og at det retsgrundlag, Kommissionen påberåber sig til støtte for beslutningen, er uholdbart. I den forbindelse har de hovedsagelig gjort gældende, at ensidige handlinger foretaget af virksomheder, der ikke indtager en dominerende stilling, ikke udgør en overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1, og at Kommissionen følgelig ikke kan forbyde dem. De har tilføjet, at det ikke er en betingelse for fritagelse af et salgssystem i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3, at en producent leverer alle de produkter, han fremstiller, til alle sine forhandlere, og at Kommissionen ikke positivt kan tvinge en virksomhed til at opfylde en for fritagelse nødvendig betingelse, især når der endnu ikke er bevilget nogen fritagelse. De har desuden bemærket, at Kommissionen ikke har overholdt de betingelser, der er fastsat af Domstolen i sag 792/79 R, *Camera Care Ltd mod Kommissionen* (Sml. 1980, s. 119), og som skal være opfyldt for at Kommissionen gyldigt kan udøve den særlige beføjelse, den har i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 17, til at træffe beslutning om foreløbige forholdsregler. I øvrigt bør den omtvistede beslutning af de grunde, der er opregnet i hovedsagerne, under alle omstændigheder annulleres på grund af alvorlige formelle mangler.

Sagsøgerne har desuden gjort gældende, at beslutningen vil medføre et alvorligt og uopretteligt tab både for Fordkoncernen og for tredjemænd, hvis interesser ikke er blevet tilstrækkeligt tilgodeset. Ifølge sagsøgerne kan dette tab kun undgås ved, at der træffes bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt, og nødvendig-

heden heraf er påtrængende. Sagsøgerne har desuden gjort gældende, at beslutningen, som indeholder en foreløbig forholdsregel med et påbud, ikke er tilstrækkelig præcis med hensyn til de forpligtelser, den pålægger.

Sagsøgte har i sine bemærkninger til begæringerne om foreløbige forholdsregler gjort gældende, at selv om afvisningen af at acceptere ordrer på højrestyrede køretøjer ikke i sig selv kan sidestilles med en aftale eller en form for praksis, der er forbudt i henhold til EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, er en foranstaltning af den art, Ford AG traf den 27. april 1982, tilstrækkelig til, at aftaler, som af andre grunde ville være forbudt i henhold til artikel 85, stk. 1, ikke kan fritages i henhold til artikel 85, stk. 3. Kommissionen er følgelig berettiget til at træffe foreløbige forholdsregler, enten i medfør af artikel 15, stk. 6, i forordning nr. 17 eller på grundlag af begrundelsen for Domstolens kendelse af 17. januar 1980 i sag 792/79 R, *Camera Care Ltd mod Kommissionen* (Sml. 1980, s. 119). Kommissionen har dog indrømmet, at den ikke længere ville kunne træffe sådanne forholdsregler, hvis Ford AG indvilligede i at ændre de bestemmelser i den i 1976 anmeldte Haupthändler-Vertrag, der er uforenelige med forbudet i artikel 85, stk. 1. Den har desuden gjort gældende, at da der er tale om en foreløbig forholdsregel, som den var kompetent til at træffe, er de anbringender, der er påberåbt i hovedsagerne, ikke tilstrækkelig velbegrundede til, at Domstolen kan give den begærede udsættelse. I øvrigt har sagsøgerne ikke fremlagt beviser for det tab, de hævder at lide på grund af den omtvistede beslutning; under alle omstændigheder har de ikke godtgjort, at dette tab overgår de normale følger af en normal anvendelse af traktatens konkurrenceregler. Ford AG's praksis, der blev forbudt af Kommissionen, påfører derimod forbrugerne et utvivlsomt, øjeblikkeligt og betydeligt tab. Kommissionen har følgelig foretaget en omhyggelig undersøgelse af de berørte parters berettigede interesser og af nødvendigheden af en hindgriben, der var tilstrækkelig til, at den kunne træffe foreløbige forholdsregler. Sagsøgte har gjort gældende, at beslutningen er tilstrækkelig præcis, og at henvisningerne til hovedsagerne i begæringerne om foreløbige forholdsregler er i strid med procesreglementets artikel 83, stk. 3.

Kommissionen har yderligere oplyst, at den den 24. august 1982 sendte Ford en meddelelse af klagepunkter med henblik på en endelig afgørelse af begæringen om fritagelse i henhold til EØF-traktatens artikel 85, stk. 3.

Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident den 21. og 22. september 1982 har Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) fået tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionen under den mundtlige forhandling i sagerne om foreløbige forholdsregler. Anmodninger om tilladelse til intervention til støtte for sagsøgerne, der er fremsat af selskaberne James A. Laidlaw (Holdings) Ltd og Stormont Ltd, er ikke blevet taget til følge.

III — Mundtlig forhandling

De nævnte parter, der var behørigt indkaldt, har afgivet indlæg i retsmødet om de foreløbige forholdsregler den 23. september 1982.

Grunde

1 I en rundskrivelse af 27. april 1982 meddelte Ford Werke AG sine tyske forhandlere, at selskabet efter den 1. maj 1982 ikke længere ville acceptere de ordrer på højrestyrede køretøjer, som forhandlerne måtte indgive, og at »Visit Europe«-planen kun ville blive opretholdt for venstrestyrede køretøjer. Kommissionen mente, at denne omstændighed var til hinder for at imødekomme en begæring om negativattest eller fritagelse i henhold til EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, som Ford Werke AG i 1976 havde indgivet i forbindelse med anmeldelsen af den Haupthändler-Vertrag, som selskabet har indgået med de tyske forhandlere. Ved behandlingen af denne begæring traf Kommissionen den 18. august 1982 en foreløbig beslutning, der pålagde Ford Werke AG at genoptage leverancerne af de i rundskrivelsen omhandlede vogne. Ford Werke AG og Ford of Europe Inc. anlagde begge sag om annullation af denne beslutning og anmodede i begæringer om foreløbige forholdsregler om, at gennemførelsen af beslutningen blev udsat.

2 Begæringerne i sagerne 228/82 R, Ford of Europe Incorporated mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, og 229/82 R, Ford Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, har samme genstand, hvorfor de vil være at forene og påkende i en og samme kendelse.

3 Ifølge traktatens artikel 185 har indbringelse af sager for Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog udsætte gennemførelsen af de anfægtede retsakter, hvis den skønner, at forholdene kræver det, således som det fremgår af samme bestemmelse, jfr. artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement. I medfør af traktatens artikel 186 kan den ligeledes foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

4 Det følger af Domstolens faste praksis, at forholdsregler af denne type kun kan komme på tale, hvis de faktiske og retlige omstændigheder, der påberåbes for at opnå dem, gør, at de umiddelbart forekommer berettigede. De skal desuden være uopsættelige i den forstand, at det er nødvendigt, at de fastsættes og får virkning, allerede før Domstolens afgørelse i hovedsagen foreligger, for at undgå, at den part, som anmoder om dem, lider et alvorligt og uopretteligt tab. De skal endelig være foreløbige i den forstand, at de ikke foregriber afgørelsen i hovedsagen.

5 Til støtte begæringerne har sagsøgerne hovedsagelig gjort gældende, at de er berettigede:

— fordi den anfægtede beslutning savner retsgrundlag;

— fordi gennemførelsen af den, før Domstolen har afsagt dom i hovedsagerne, kan påføre sagsøgerne et alvorligt og uoprettligt tab.

A — Ford Werke AG's begæring om udsættelse

6 Den beslutning, der anfægtes i hovedsagen, er truffet som foreløbig forholdsregler i forbindelse med Kommissionens behandling af anmeldelsen i 1976 af den forhandleraftale, som Ford Werke AG har indgået med forhandlerne i Forbundsrepublikken, og af den begæring om negativattest eller fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3, der blev indgivet samtidig.

7 Forhandleraftalen vedrører salget af Ford-vognene Fiesta, Escort, Taunus, Capri og Granada. Skønt parterne er uenige om, hvorvidt aftalen ligeledes vedrører højrestyrede køretøjer af disse typer, fremgår det af deres udtalelser under den mundtlige forhandling med en grad af sandsynlighed, der er tilstrækkelig med henblik på denne kendelse, at salget af højrestyrede vogne fremstillet af Ford Werke AG i hvert fald delvis skete for at efterkomme ordrer fra forhandlere i Forbundsrepublikken, når der var tale om højrestyrede vogne med tyske specifikationer. Derimod er det lige så sandsynligt, at situationen var en anden med hensyn til de samme vogne med britiske specifikationer.

8 Det kan ikke bestrides, at den af Kommissionen iværksatte procedure giver anledning til vanskelige spørgsmål om den nøjagtige rækkevidde af dens beføjelser i henhold til de forskellige bestemmelser i forordning nr. 17. Ved afgørelsen af en begæring om fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3, har Kommissionen uden tvivl kompetence til at gøre en fritagelse afhængig af opfyldelsen af visse betingelser og til at kræve ændringer i den anmeldte aftale. Disse ændringer kan ikke blot være ophævelse af visse bestemmelser, men også et supplement til eller en udvidelse af den omhandlede aftale. Selv

om det ikke på forhånd er udelukket, at Kommissionen ved behandlingen af en begæring om fritagelse af et distributionssystem kan gøre fritagelsen betinget af en udvidelse af sortimentet af de produkter, der indgår i systemet, står det alligevel fast, at visse af de spørgsmål, der melder sig i den foreliggende sag, kan give anledning til alvorlig uenighed. Man kan heller ikke uden videre afvise de indsigelser, der kan fremsættes med hensyn til den fremgangsmåde, Kommissionen har valgt.

9 Disse hensyn er dog ikke i sig selv tilstrækkelige til, at den anfægtede beslutning med føje kan undsættes. Det må desuden undersøges, om opretholdelse af beslutningen, indtil Domstolen har afsagt dom i sagen, kan påføre sagsøgeren et alvorligt og uopretteligt tab, således som denne har påstået.

10 I denne forbindelse har det sagsøgende selskab indledningsvis gjort gældende, at det er en del af Ford-koncernen ligesom Ford Britain, og at bedømmelsen af det påståede tab må foretages under hensyn til koncernens interesser som helhed, i særdeleshed under hensyn til Ford Werke AG's og Ford Britain's fælles interesser, som især skyldes den omstændighed, at Ford Britain er langt den vigtigste kunde hos Ford Werke AG. Uden at dommen i hovedsagen foregribes, kan dette synspunkt accepteres på dette trin af sagen, hvor der er tale om foreløbige forholdsregler, og hvor der må foretages en nødvendigvis foreløbig, men rimelig vurdering af interesserne i sagen.

11 På den anden side må der — ved vurderingen af de faktorer, der kan begrunde en udsættelse af den anfægtede forholdsregel som følge af det tab, den kan medføre — tages hensyn til, at denne forholdsregel selv er en foreløbig forholdsregel, der er truffet af Kommissionen under en undersøgelse, som endnu ikke er afsluttet.

12 Kommissionen er enig i den konstatering, at den anfægtede foreløbige beslutning kan tvinge Ford Britain til at sænke priserne på de vogne af samme eller næsten samme type, som dette selskab selv producerer eller køber direkte af Ford Werke AG, fordi den forpligter sagsøgeren til delvis at forsyne markedet med højrestyrede Ford-vogne i Det forenede Kongerige gennem de tyske forhandlere og til priserne på det tyske marked. Kommissi-

onen har anerkend, at dette er formålet med dens indgriben, og har understreget, at den hermed har ladet sig lede af hensynet til forbrugerne. Den har tilføjet, at det forventede prisfald blot er en følge af normal konkurrence og derfor i overensstemmelse med traktatens mål, som Kommissionen skal sørge for bliver nået, især gennem anvendelsen af artikel 85.

13 Som Dolmstolen har fastlået i sin kendelse af 17. januar 1980 (sag 792/79 R, Camera Care Ltd), kan Kommissionen inden for rammerne af den kontrol, som den ifølge traktaten og forordning nr. 17 skal føre på konkurrenceområdet, træffe sikrende foranstaltninger i det omfang, disse findes uomgængelige for at undgå, at den efterfølgende beslutning mister sin virkning. Det er dog nødvendigt, at disse foreløbige forholdsregler kun bliver truffet i tilfælde, hvor der godtgøres at foreligge uopsættelighed, for at hindre en situation, som vil kunne medføre et alvorligt, uopretteligt tab for den part, som kræver dem bragt i anvendelse, eller en situation, som af almene hensyn ikke kan tolereres. Forholdsreglerne bør være af foreløbig og sikrende karakter og bør begrænses til, hvad der er nødvendigt i den givne situation.

14 Der er en alvorlig risiko for, at de skadelige virkninger af den anfægtede beslutning, hvis den skal efterkommens øjeblikkeligt, ville kunne overgå de skadelige virkninger af en sikrende forholdsregel og i mellemtiden forårsage skader, der ville være betydeligt større end de uundgåelige, men kortvarige ulemper, der følger af en sikrende forholdsregel. Gennemførelsen af den anfægtede beslutning bør derfor udsættes, således at dens virkninger reduceres til et omfang, der svarer til en sikrende forholdsregel, som opretholder tilstanden, sådan som den var umiddelbart før den 27. april 1982, og som opretholder vareudvekslingen på det niveau, den havde nået på dette tidspunkt. Dette niveau havde nemlig, hvilket det sagsøgende selskab også har indrømmet, endnu ikke fået det omfang og de økonomiske virkninger, selskabet frygter, og som det anser sig for berettiget til at forhindre.

15 Dette resultat kan opnås ved at forpligte Ford Werke AG til fortsat at efterkomme ordrer på højrestyrede vogne fra tyske forhandlere, men kun i en samlet mængde, der foreløbig begrænses til det ovenfor angivne niveau.

16 Det forekommer dog hensigtsmæssigt i den forbindelse at foretage en sondring mellem de forskellige typer af højrestyrede vogne, som er omfattet af rundskrivelsen af 27. april 1982. Det følger af de udtalelser, der er fremsat under den mundtlige forhandling, at Ford Britain ikke producerer vogne af typerne Capri og Granada og heller ikke Escort Ghia og Escort XR3, som selskabet i stedet køber hos Ford Werke AG. Det kan med rimelighed antages, at virkningen af parallelimport af disse vogne eller vogntyper er mindre foruroligende, end når der er tale om vogne, der både fremstilles af Ford Britain og af Ford Werke AG. Dette må i hvert fald antages, for så vidt angår typerne Capri og Granada.

17 Endvidere har Kommissionen under den mundtlige forhandling anerkendt, at det i hvert fald er tvivlsomt, om levering af højrestyrede vogne med britiske specifikationer var omfattet af salgsprogrammet i henhold til Ford AG's Haupthändler-Vertrag. For denne kategori af køretøjer bør gennemførelsen af den anfægtede beslutning derfor udsættes som helhed, dog således, at hvis Ford Werke AG skulle beslutte at fortsætte produktionen af højrestyrede vogne med britiske specifikationer, men at stoppe produktionen eller leveringen af de samme vogne eller modeller med tyske specifikationer for at undgå virkningerne af denne kendelse, vil selskabet udsætte sig for følgerne af at have overtrådt den.

18 Følgelig

a) udsættes gennemførelse af artikel 1 i Kommissionens beslutning af 18. august 1982 (IV/30.696 — salgssystem for Ford Werke AG — foreløbig forholdsregel), for så vidt den forpligter Ford Werke AG til at levere højrestyrede vogne med britiske specifikationer i Forbundsrepublikken Tyskland enten direkte eller med de tyske forhandlere som mellemled eller for at efterkomme ordrer, der er afgivet gennem forhandlerne,

b) opretholdes gennemførelsen af samme bestemmelse, for så vidt angår Ford Werke AG's forpligtelse til på samme betingelser som før den 1. maj 1982 at efterkomme ordrer fra dets tyske forhandlere på højrestyrede vogne med tyske specifikationer af mærkerne Fiesta, Escort, Capri og Granada eller andre mærker, som indgår i det salsgprogram, den omhandlede Haupthändler-Vertrag vedrører, idet rækkevidden af denne forpligtelse dog begrænses, således at den alene gælder for en samlet årlig

leverance på 4 800 køretøjer, og idet det bestemmes, at leveringerne af disse 4 800 køretøjer tilrettelægges således, at de fordeles mellem de forskellige mærker i stort set samme forhold som før den 27. april 1982 og effektueres med rimelige mellemrum,

c) forhøjes den under b) angivne leveringsforpligtelse med 20 % for så vidt angår mærkerne Granada og Capri. Dette yderligere antal lægges til det ovenfor anførte antal på 4 800 vogne,

d) bestemmes, at den således afgrænsede forpligtelse gælder, indtil Kommissionen har truffet en beslutning som afslutning på den verserende administrative procedure, eller indtil der afsiges dom i hovedsagen,

e) bestemmes, at Kommissionen skal føre dontrol med, at denne kendelse efterkommes, og at sagsøgerne på anmodning skal forsyne Kommissionen med den nødvendige dokumentation for forpligtelsens overholdelse, og desuden bestemmes, at sagsøgerne hver måned, første gang den 1. november 1982, skal give såvel Kommissionen som Domstolens præsident meddelelse om antallet af modtagne ordrer og udførte leverancer for hver vogntype,

f) tages de øvrige krav om foreløbige forholdsregler ikke til følge.

B — Ford of Europe Incorporated's begæring

19 På dette tidspunkt af sagens behandling er det ikke nødvendigt at tage den begæring til følge, der er indgivet af Ford of Europe Incorporated, for at undgå det tab, Ford AG har henvist til.

C — Sagens omkostninger

20 For nærværende udsættes spørgsmålet om sagens omkostninger.

Af disse grunde bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1) Gennemførelsen af artikel 1 i Kommissionens beslutning af 18. august 1982 (IV/30.696 — salgssystem for Ford Werke AG — foreløbig forholdsregel) udsættes, for så vidt den forpligter Ford Werke AG til at levere højrestyrede vogne med britiske specifikationer i Forbundsrepublikken Tyskland enten direkte eller med de tyske forhandlere som mellemled eller for at efterkomme ordrer, der er afgivet gennem forhandlerne.

2) Gennemførelsen af samme bestemmelse opretholdes, for så vidt angår Ford Werke AG's forpligtelse til på samme betingelser som før den 1. maj 1982 at efterkomme ordrer fra dets tyske forhandlere på højrestyrede vogne med tyske specifikationer af mærkerne Fiesta Escort, Taunus, Capri og Granada eller andre mærker, som indgår i det salgsprogram, den omhandlede Haupthändler-Vertrag vedrører, idet denne forpligtelse dog begrænses således, at den alene gælder for en samlet årlig leverance på 4 800 køretøjer. Leveringerne af disse 4 800 køretøjer tilrettelægges således, at de fordeles mellem de forskellige mærker i stort set samme forhold som før den 27. april 1982 og effektueres med rimelige mellemrum.

3) Hvad angår modellerne Granada og Capri, forhøjes den under 2) angivne leveringsforpligtelse med 20 %. Dette yderligere antal lægges til det ovenfor anførte antal på 4 800 vogne.

4) Den således afgrænsede forpligtelse gælder, indtil Kommissionen har truffet en beslutning som afslutning på den verserende administrative procedure, eller indtil der afsiges dom i hovedsagen.

5) **Kommissionen fører kontrol med, at denne kendelse efterkommes, og sagsøgerne skal på anmodning forsyne Kommissionen med den nødvendige dokumentation for forpligtelsens overholdelse. Desuden skal sagsøgerne hver måned, første gang den 1. november 1982, give såvel Kommissionen som Domstolens præsident meddelelse om antallet af modtagne ordrer og udførte leverancer for hver vogntype.**

6) **De øvrige krav om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

7) **Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.**

Luxembourg, den 29. september 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident